

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατριμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὁμων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀνδρo-
μοὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 8 Φεβρουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 10

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ;

Ἀπὸ τότε ποῦ ὑπάρχουν στὸν κό-
σμο κοριτσάκια, ποῦ μόλις ἀρχίζουν

λίᾳ πῶς τὸ κοριτσάκι τῆς ἐποχῆς
τῶν τρωγλοδυτῶν εἶχε τὴν κουκλίτσα
του—καμωμένη ἀπὸ ἓνα κομμάτι ξύ-
λο ἢ μὴ μακρουλή πέτρα, ἀδιάφο-
ρὸ, καὶ φασκιωμένη μὲ δυὸ τρία
μεγάλα φύλλα
—καὶ τὴν λίκ-
νιζε στὴν ἀγκα-
λιά της καὶ τὴν
φιλοῦσε μὲ τὴν
ἴδια, ἀν' ὅχι μὲ
περισσότερη, ἁ-
γάπη, ποῦ δείχ-
νει ἓνα σημερι-
νὸ κοριτσάκι
στὴν τελειοποι-

τῶρα καὶ δέκα χρόνια τῆς ἀνασκαφῆς
στὴν Κοιλιάδα τῶν Βκαϊλέων, στὴν
Αἴγυπτο, εὗρηξαν ἓνα πλήθος ἀγαλ-
ματάκια ἀπὸ κόκκαλο, ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ
καλάμι, πηλὸ, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ὑφα-
σμα. Ἦταν οἱ κουκλὲς ποῦ μαζὶ τους
ἔπαιζαν οἱ μικρῆς Αἰγύπτιες τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης. Ἡ ἀρχαιότερη ἀπὸ τῆς
κουκλὲς αὐτῆς εἶναι ἀπὸ ξύλο, παρα-
σταίνει δὲ μιὰ γυναίκα ποῦ ἀλέθει
σιταρι. Οἱ σοφοὶ λογαριάζουν πῶς ἡ
κούκλα αὐτὴ κατατάγεται ἀπὸ τὸ 1200
π. Χ., εἶναι δηλαδὴ ἡ ἀρχαιότερη
ἱστορικὴ κούκλα.

Οἱ ἑλληνικῆς κούκλεις λέγονταν
«πλαγγόνες» καὶ οἱ περισσότερες ἡ-

Κούκλα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ροκοκό (ἀρχὲς τοῦ 17^{ου} αἰῶνος),
ντυμένη σὰν κυρία ἀείνου τοῦ καιροῦ.

νὰ μιλῶν δυὸ λογάκια, νὰ στέκονται
στὰ πόδια τους καὶ νὰ καταλαβαίνουν
τί γίνεται γύρω τους, νοιώθουν ἀμέ-
σως μέσα τους νὰ γεννιέται τὸ μη-
τρικὸ ἔνστικτο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-

ημένη κουκλίτσα του,
ποῦ κλείνει τὰ μάτια
της καὶ λέει «μαμμά».
Ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ
ἀρχαιολόγοι ἔκαμαν

Παλαιῆς πήλινες γεφμάνικες κούκλεις. Τὸ κοίλωμα στὴ
μέση εἶναι γιὰ νὰ τοποθετοῦνται οἱ προσφορές.

των καμωμένες από πηλό. Στο αρχαιολογικό Μουσείο των Αθηνών βρίσκονται ένα πλήθος τέτοιες κουκλίτσες, σε διάφορες γραφικότητες, στάσεις που μας δίνουν πολλές χρήσιμες πληροφορίες για τη ζωή και για τις συνήθειες των προγόνων μας. Στη Ρώμη οι κουκλές ήταν πολυτελέστερες και γίνονταν από έλεφαντόδοντο, τις έντυναν δε οι Έβριες, οι μικρές κυρίες τους με τα φορεματάκια που φορούσαν και αυτές και από τις κουκλίτσες που βρέθηκαν κατά τις ανασκαφές εξοικειώθηκαν πολλά για τα ντυσίματα της εποχής εκείνης.

Δεν έχουμε πολλές πληροφορίες για τις κουκλές του Μεσαίωνα. Βέβαια θα υπήρχαν και τότε και μάλιστα ξέρουμε το σχετικό ανέκδοτο του αυτοκράτορα του Βυζαντίου Θεοφίλου και της γυναίκας του, της Αυγούστας Θεοδώρας, που όταν μαζί φορά την πέτυχε να αποπέσει τα εικονίσματα, που την εποχή εκείνη της εικονομαχίας ήταν απαγορευμένα στο Βυζάντιο, και την ρώτησε τι κάνει, εκείνη του απάντησε: «Φίλω τα καλά μου νινία», δηλαδή τις κουκλές της.

Και στις άλλες χώρες όμως της Ευρώπης κατασκευάζονταν και είχαν διάδοση οι κουκλές. Οι δυο κουκλίτσες που βλέπετε στην εικόνα μας είναι παλιές γερμανικές, πήλινες, είναι όμως αμφίβολο αν προορίζονταν για παιδικά παιχνίδια ή ήταν μόνο «ειδώλια» για προσφορές, όπως δείχνει άλλωστε η μικρή κοιλότητα που έχουν στη μέση και που χρησίμευε για να τοποθετούνται τα φρούδια, το λιθάρι, ή τα άλλα δώρα που πρόσφεραν εκείνοι που έκαναν το τάμμα.

Το 1532, σε μια καταγραφή των πραγμάτων της Μαργαρίτας της Αυστρίας, κόρης του αυτοκράτορα Μαξιμιλιανού, είναι γραμμένα και διάφορα παιχνιδάκια και ανάμεσα σ' αυτά «ένα σερβίτιο κουκλάς από χρυσάφι» που το αποτελούσαν δύο κανατάκια, εξή τάσια, εξή φλυτζανάκια, δύο μικροί κηροστάτες, μια θερμόφορα, από εκείνες που έβαζαν για να ζεσταίνουν το κρεβάτι, ένας μικρός μπουφές και ένα μικροσκοπικό ροδάκι. Όλα αυτά μαζί ζύγιζαν τρεις ουγγιές, δηλαδή έπαιναν κάτω τριάντα δράμα. Από αυτό λοιπόν καταλαβαίνετε πόσο μεγάλο ήταν το σερβίτιο.

Μα μη νομίζετε πως μόνο τα κορίτσια έπαιζαν με τις κουκλές. Έπαιζαν και τα αγόρια και το παιδί αγαπημένο του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΓ' όταν ήταν παιδί, ήταν να βάλει μέσα σ' ένα καρτοάκι δυο από τις ωραιότερες κουκλές του και να τις πηγαίνει περίπατο σε όλους τους διαδρόμους και τις γκαλιές του Λούβρου, που την εποχή εκείνη χρησίμευε για βασιλικό παλάτι. Επίσης και στον Λουδοβίκο ΙΔ' είχαν χάρισει όταν ήταν μικρός ένα κουκλίστικο νοικοκυριό, που ο Βασιλέας Ήλιος φύλαξε σ' όλη τη ζωή του για ανάμνηση της παιδικής του ηλικίας. Το νοικοκυριό αυτό το αποτελούσαν τέσσερα μικροσκοπικά καρεκλάκια, δύο πολυθρόνες, ένα τραπέζι, ένα ροδάκι, ένα καλάθι, τέσσερες κηροστάτες, και μια φουδού.

Την εποχή εκείνη οι κουκλές αρχισαν όχι μόνο να γίνονται πολύ της μόδας αλλά και να στοιχίζουν αμύθητα ποσά. Έτσι, μια κουκλά που η βασίλισσα της Γαλλίας χάρισε σε μια ληψάνη της Ισπανίας και που παράστανε ένα κοριτσάκι καθισμένο μπροστά στην τουαλέττα του, στοιχισε 20.000 φράγκα της εποχής εκείνης. Μα οι κουκλές δεν ήταν μονάχα τα παιχνίδια των μικρών παιδιών αλλά και των μεγάλων ανθρώπων. Όλες οι πλούσιες κυρίες είχαν τις κουκλές τους, που τις έντυναν με τα πολυτελέστερα μεταξωτά και τις έστηναν στη σάλλα του σπιτιού τους, ακριβώς όπως οι σημερινές κυρίες καθίζουν τις κουκλές στα ντιβάνια και στους καναπέδες. Επίσης, εκείνον τον καιρό, επειδή δεν υπήρχαν ακόμα τα φιγουρίνια της μόδας και όλα τα άλλα σύγχρονα μέσα, οι μοδίστρες που ήθελαν να δείξουν στις πελάτισσές τους, που έμεναν στην επαρχία ή σε άλλες πόλεις του εξωτερικού, τα δείγματα της τέχνης τους, έντυναν μερικές κουκλίτσες με μικρογραφίες από τα ωραιότερά τους μοντέλα και τα έστειλαν αντί για ζωντανά «μαννεκέν» στις κυρίες, για να διαλέξουν το φόρεμα που ήθελαν να παραγγείλουν. Μια τέτοια κουκλά παρασταίνει η εικόνα μας και βλέπετε το ντύσιμό της, πόσο είναι περιποιημένο και κομψό. Ούτε η βεντάλια δεν της λείπει.

Οι κουκλές του ΙΗ' και των αρχών του ΙΘ' αιώνα γίνονταν, οι πιδ φτηνές, από ξύλο σκαλισμένο και βαμμένο και οι πολυτελέστερες από κερί. Υστερα όμως αρχισαν να κατασκευάζονται κουκλές από πορσελλάνη και από τότε ή κουκλά πήρε την καταπληκτική διάδοση που έχει και σήμερα, γιατί έγινε είδος βιομηχανίας πια και κατασκευάζεται κατά εκατοντάδες στα διάφορα εργοστάσια παιχνιδιών. Την ακριβότερη βιομηχανία έχει η Γερμανία, αλλά οι τελευταίες κουκλές κατασκευάζονται στο Παρίσι. Τα «θαύματα του αιώνα»

ήταν οι κουκλές που χάρισε ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Φελίξ Φώρ στις δύο κόρες του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας Νικολάου, όταν τώρα και σαράντα χρόνια πήγε να τον επισκεφθή στην Πετρούπολη. Η μια από τις κουκλές αυτές ήταν ένα παλιόριον ξανθό μπεμπέ που όταν το κούρδιζες έλεγε καθαρώτατα: «Καλημέρα, αγαπημένη μου μαμάκα, κοιμήθηκες καλά απόψε;», απήγγελλε δε ακόμη κι' ένα μονόλογο, κι' έλεγε κι' ένα τραγουδάκι. Αυτή ήταν η «καλλιτεχνική» κουκλά. Η άλλη ήταν ντυμένη σαν μεγάλη κυρία, σύμφωνα με την τελευταία μόδα, είχε δε μαζί της και ένα μπουβλό γεμάτο με «προικιά», ασπρόρρουχα και φορέματα, τα πολυτελέστερα που μπορεί να φαντασθή κανείς, έλο από λευκή λινή μαπατίστα και νταντέλλες. Μαζί με τα άλλα της κοστούρια είχε και τέσσερες τοπικές φορεσιές των Γαλλικών επαρχιών, μια της Βρετάννης, μια της Νορμανδίας, μια της Άρλης και μια της Πικαρδίας. Οι θαυμάσιες αυτές κουκλές, που οι κόρες του Τσάρου φύλαγαν και όταν μεγάλωσαν, καταστράφηκαν μαζί με τόσους άλλους θησαυρούς κατά τη Ρωσική επανάσταση.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Σημειώσεις: Πολλοί ζητούν συμπληρωματικές πληροφορίες για το παιχνίδι «Τα πουλάκια» που δημοσιεύθηκε στο 7ο φύλλο. Δεν περιλαμβάνονται, λένε, έλοι οι αριθμοί από το 1 ως το 19 και έτσι αν το ζάρι δώσει έναν αριθμό που δεν βρίσκεται στο σχέδιο, δεν ξέρουν τι να κάνουν. Απλούστατα θα μείνουν στη θέση τους και θα περιμένουν να ξανάρθω ή σειρά τους. Κι' αυτό έχει το γούστο του. Γιατί αν ήταν σημειωμένοι έλοι οι αριθμοί, το παιχνίδι θα τελειωνε σε πέντε λεπτά και δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον.

Ο Ύψιος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΑΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ο πατέρας μου ήταν έτοιμος να φύγει για την πόλη. Του είπα:

— Πατέρα, πάρε με μαζί σου.
— Τι σου κατέθηκε; Ο θά πεθάνης από το κρύο στην πόλη;

Υψίσα την πλάτη μου, αρχισα τα κλάμματα και κρύφτηκα στην αποθήκη. Έκλαψα πολύ, ύστερα αποκοιμήθηκα. Στ' όνειρό μου είδα ένα μονοπάτι που έβγαίνει από το χωριό μας και πήγαινε σ' ένα έκκλησάκι.

Ο πατέρας μου ακολουθούσε αυτό

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΑΝΑΤΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.— Η οικογένεια μεγαλώνει

Α. τί χαρά εκείνη την ημέρα που, μόλις ξύπνησα, ή νταντά μου έδωσε την είδηση; Η Καλή Μαιμιά είχε κάνει άλλα τρία γατάκια! Σηκώθηκα άμέσως κι' έτρεξα να τα ιδώ. Τί χαριτωμένα! Το ένα ήταν άσπρο, το άλλο μαύρο και το τρίτο παρδαλό. Είχαν κλειστά ακόμα τα ματάκια τους, έβλεπαν όμως μια χαρά να βυζαίνουν τη μαιμιά τους, που τα έγλειφε αδιάκοπα. Ο Φουφούλης ήταν ανατριχιασμένος κι' έκανε πφ! πφ! Φαίνεται πως εξήλενε τα μικρά του αδελφία. Δεν τα ήθελε. Ένόμιζε πως θα του πάρουν τα χάδια του και τις λιχουδιές του...

το δρόμο. Τον έφθασα κι' οι δυο μαζί πήγαμε στην πόλη. Περιπατούσαμε αρκετό δρόμο. Έξαφνα είδα ένα φουβόνο. Είπα:

— Πατέρα, μήπως φτάσαμε στην πόλη;

— Ναι, είναι ή πόλη, μου απάντησε. Σε λίγο φτάσαμε στο φούρνο. Εφύγαν κολουρία. Είπα στον πατέρα μου:

— Αγόρασε μου ένα κολούρι.

Ο πατέρας μου αγόρασε ένα και μου το έδωσε.

Τη στιγμή εκείνη ξύπνησα. Σηκώθηκα, έβαλα τα παπούτσια μου και βγήκα έξω. Στο δρόμο τα παιδιά γλιστρούσαν στα χιόνια επάνω σε σάνιδες, σ' έλκυθρα και σε κάθε είδος πράγματα. Έπαιξα μαζί τους ως που κρύωσα. Μόλις γύρισα σπίτι για να ζεσταθώ στη θερμάστα, άκουσα τη φωνή του πατέρα. Είχε γύρσει από την πόλη. Χάρηκα, έτρεξα και του είπα:

— Πατέρα, μήπως... μ' αγόρασες ένα κολουρι;

— Ναι, είπε, και μου έδωσε ένα κολουρι.

Από τη χαρά μου πήδησα επάνω στο πάγκο κι' αρχισα να χορεύω.

(Από τα «Παιδιά του Λεοντώ Τολστόι» ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ)

Η ΜΑΡΙΤΑ ΠΡΟΟΔΕΥΣΙ

Έκανα προόδους Φοβερές, παιδιά! Έχω να παρλάσω, Παιρνω μωρούδια Για ό,τι θέ να ποίνε Έδω κοντά σε μένα, Να με κοροιδέσουν, δεν μπορούνε... [Μιλώμενα!]

Κάνω εμπέσει π' άρνάκι «Γάβ!... γάβ!...» το σκυλί «Νιά» για το γατάκι «Τσίου» για το πουλί... Πέστε μου σ' αλήθεια Πούος από σας έφερε; Άλλο σάν και μένανε ξεφτέρι!

Ξέρω να χορεύω Και να τραγουδώ «Γύρω-γύρω, έλοι...» Σέρνω το χορό... Μα όταν μου χαλάσουν Κάπως το χατήρι, Γίνεται έδω μέσα πανηγύρι!...

Ξέρω να χαϊδεύω «Όχι!... όχι!...» τον Μπαμπά, Να φιλάω με γλώνα «Μάκι!...» τη Μαιμιά!... Μα όταν με σκοτίζουν Είτε θείοι, είτε θιαδέες Τότε σίγουρα έχουμε μελάδες!

Τώρα μη ζητάτε Άλλα να σας πώ. Ένα ξέρω μόνο Πώς σας αγαπώ!... Νά... σιτήστε αν θέτε Και μια μαργαρίτα, Γειά σας! Φεύγει τώρα πια ή Μαιρίτα!

ΛΙΚΑ ΚΑΡΑΚΑΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Το περίεργο είναι που δεν τα ήθελε ούτε ο μπαμπάς.

— Κι' άλλα γατιά θάχουμε; έλεγε. Τί το κάναμε το σπιτί, γαιέιο; Θα τα πετάξουμε και τα τρία.

— Α, τί λέτε, μπαμπά! Να πετάξουμε τόσο ωραία γατάκια; Άμαρτία είναι!

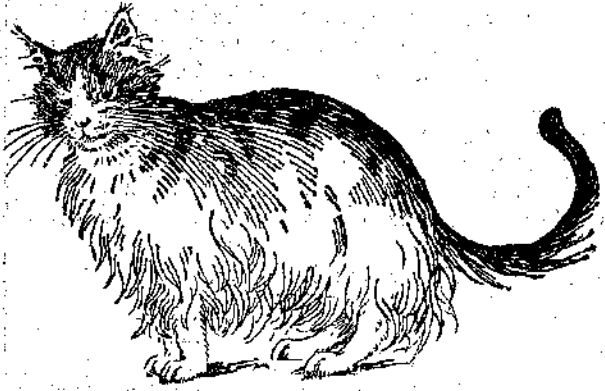
— Ας μη τα πετάξουμε. Ας τα δώσουμε σε άλλα σπιτία που δεν έχουν και ίσως θέλουν...

— Μά, μπαμπά! δεν είπατε πως γι' αγάπη μου, την ημέρα που είχα τα γενέθλια μου;... το ξεχάσατε;

— Δεν είπα τίποτα! Κι' αν είπα, το ξέλεω. Δέ θέλω άλλα γατιά στο σπιτί, τελείωσε!

Τί να κάμω; Ο μπαμπάς ήταν ανέκδοτος. Έπρεπε να κοιτάξω πώς να τοποθετήσω καλύτερα τα καϊμένα τα μικρούλια μου τα γατάκια.

Και νά, βοήκα σπιτί για τα δυό. Δεν είναι καθάριο το «σπιτί», είναι ένα μαγαζί, ένα κρεοπωλείο. Ο κρεοπώλης έχει μια γοιά γάτα, πολύ άσχημη, παχειά, με μακριές τρίχες που της πέφτουν δλόγους της σά φουστάνι. Ο κύριός της την αγα-

πάει, την καλοτρέφει—γι' αυτό είναι έτσι παχειά—και θέλει να της χαρίσει, για να τη διασκεδάσουν, τα δυο γατάκια.

Κρυφά από την Καλή Μαιμιά, που ίσως θα έκανε αντίσταση, παίρνω και το δίνω το μαύρο και το παρδαλό. Τώρα μένει το άσπρο. 'Η νταντά μου λέει πως το γουρύνει μια γειτόνισσα, μα εγώ κάνω κρυφό αδελφί. Γιατί μαρέσει πολύ το άσπρο γατάκι, θέλω να το κρατήσουμε κι' ελπίζω να καταφέρω σιγά-σιγά το μπαμπά. 'Αμα μεγαλώσει λίγο—συλλογιέμαι—κι' αρχίσει τα παιχνίδια του, θα το νοστιμευθώ κι' ο μπαμπάς και θα μου δώσει την άδεια να το κρατήσω.

Το άσπρο γατάκι μεγάλωσε γρήγορα, άνοιξε τα ματάκια του κι' άρχισε να τρέχει και να παίζει. Το αγάπησαν και τα δέξερια του—ο Φουφούλης, ο Κόνιτες, η Νουντού—κι' έπαιζαν όλημέρα μαζί του. 'Ενα πρωί το είδε κι' ο μπαμπάς.

—Τ'είν' αυτό πάλι; είπε.

—'Αχ, μπαμπάκι! Το άσπρο γατάκι, εν' από τα τρία που γέννησε η Καλή Μαιμιά στο σπίτι μας. Το κράτησα, να μεγαλώσει λίγο και να το δώσω στη γειτόνισσα που το θέλει. Μα δεν είναι άμαρτία; Τόσο όμορφο, ζωηρό, παιχνιδιάρικο γατάκι!.. Το κρατούμε;

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑΣ

'Υψηλή επιθυμία της Α. Μεγαλειότητος του Βασιλέως και Γενικού 'Αρχηγού των 'Ελλήνων, έδέχθη την 'Επίτιμον Προεδρείαν του Δ. Συμβουλίου και 'Αρχηγείαν του Σώματος 'Ελλήνων Προσκόπων, διά να εργασθώ δι' όλων των δυνάμεών μου εις την εξάπλωσιν και προαγωγήν του μεγάλου παιδαγωγικού σκοπού, τον οποίον επιδιώκει ο Προσκοπισμός, ως τον έδημιούργησεν ο στρατηγός Λόρδος Μπάνιεν Πάουελ.

Περιοδεύσας τον κόσμον όλόκληρον, συνήντησα παντού, εις κάθε μου βήμα, ομάδας Προσκόπων με την ομοίμορφον γραφικήν στολήν των, με το άρρενωπόν παράστημά των και με το χαρίεν ύφος των, και εκ των παρατηρήσεών μου τούτων πιστεύω ότι μόνον διά του Προσκοπισμού θα δημιουργήσωμεν τους 'Ελληνοπαίδας με εὐγενή αίσθήματα και ύψηλās 'Αρχάς, οι οποίοι θα τους καταστήσουν χρηστούς και τιμίους πολίτας, συναισθανόμενους τα καθήκοντα αυτών προς τον Θεόν, την Πατρίδα, τον Βασιλέα, την Κοινωνίαν και προς εαυτούς.

'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς και το Κράτος θα ύποστηρίζουν το μέγα τούτο αναμορφωτικόν της 'Ελληνικής Νεολαίας έργο, και πιστεύω άκροαδάντως, ότι πάντες οι 'Ελληνες, θα ενισχύσουν το βαρὺ τούτο έργο των ιδυόντων τον Προσκοπισμόν.

'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς και εγώ ελπίζομεν ότι όλα τα 'Ελληνόπουλα θα γνωρίσουν την χαράν της υπαίθρου, θα αναπτύξουν τās φυσικάς των δυνάμεις, θα μορφωθουν εγκυκλοπαιδικώς, θα διορθώσουν των χαρακτήρα των, και θα καταστούν άξιοι διά να δημιουργήσουν μίαν καλλιτέραν αύριον δι' εαυτούς και την αγαπητήν μας Πατρίδα.

'Ανάκτορα 'Αθηνών, 15 'Ιανουαρίου 1936.

ΠΑΥΛΟΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΣ

«ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ»

'Ο αγαπητός μου φίλος κ. Μιχ. 'Αργυρόπουλος, ο Σμυρνιός ποιητής, από τους πρώτους-πρώτους μου συνεργάτες, έδωσε τελευταία ένα πολύ όμορφο βιβλίο. Είναι το «Γκιουλιستان»—Ροδόκηπος—τραγουδιὰ του περίφημου πέρον ποιητή Σααντή (1184—1291 μ. Χ.) ελεύθερα μεταφρασμένα στη γλώσσα μας. Πολλά απ' αυτά τα τραγούδια θα μπορούσαν να τα διαβάσουν και παιδιά. 'Υδού, για δαίγμα, μερικά από τα μικρά «Λογής-Λογής» που είναι στο τέλος του βιβλίου. Σ. τ. Δ.

Καυγιάς, που ανάβει μες σε δυό, μοιάζει φωτιά αναμμένη, Κι' όποιος στη μέση βρίσκεται, δέ βρίζεται καλά: Μπορεί κι' οι δυο τους να ιδωθούν μιά μέρα μονιασμένοι, Μα εκείνος πάνω θα νά βρη με το στανιό μπελά! Και δείχνεις γνώσης στέρηση και τρέλλα περισσή, Νά μπαίνεις μες σε δυό φωτιές, για να καης κι' έσύ!

Μη σου ξεφύγη μυστικός κανένας λόγος, όπου Δεν ήμπορείς να τον ειπής του πάσα-ένός ανθρώπου.

'Οποιος να δίνη συμβουλές ζητάει σε πεισματάρη, Κι' άτός του συμβουλάτορα χρειάζεται να πάρη.

Τό ξερεί όποιος στην έρημο ταξίδι του έχει κάνει: 'Εκείνος που άργολεοπατά, πιο γρήγορα και φθάνει.

'Οποιος πηγαίνει με κακούς, κι' αν δεν κολλήση, πάλι, Θα του κολλήσουν πως μ' αυτούς το ίδιο έχει κεφάλι. Κι' όποιος θα μη σέ καπελεύ για να προσευχηθώ, Πως μπήκε μόνο για πιστό θα κακολογηθώ!

'Οποιος μπουτά σου διαλαλεί των άλλωνών τα λάθη, Και τα δικά σου θα τα πη στους άλλους, σαν τα μάθη.

Της εδνεγιάς τό φόρομα με τό στανιό δεν μπαίνει. Μάτια τυφλοῦ με γιατρικά τρέλλας όπου τα φαίνει!

'Αν θές να νοιώσης του φτωχού τοῦ μέρημα τή θέση, στο πόδι σου άποκάτω, Φαντάσου τό κεφάλι σου γυμμένο, σε σε πιάτο, Κάτω από πόδι έλέφαντα, που εν' έτοιμο να πέση.

[Από τό «Γκιουλιستان»]

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι λόφοι ακολουθούν κυματιστά ο ένας τον άλλον (Σελ. 113, στ. α')

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κτήμα Λόκ Γουίλλω

Σάββατο βράδυ

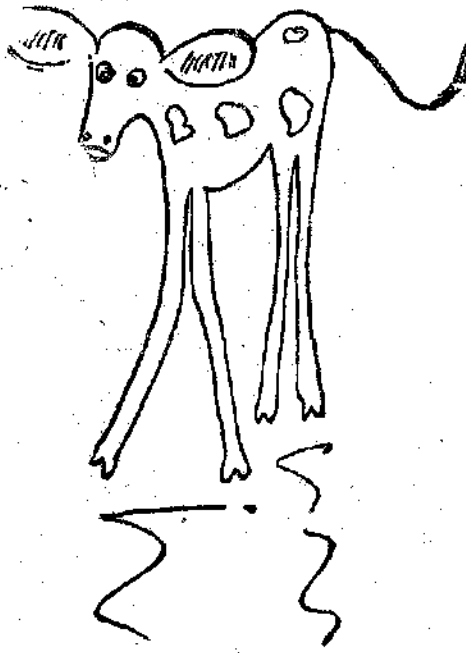
Πολυαγαπητέ μου Μπαρμπα-Μακροπόδη,

Μόλις τώρα έφτασα και δεν έχω λύσει ακόμη τα πράγματα μου, δεν μπορώ όμως να τάφήσω γι' άλλη ώρα και να μη σάς γράψω πόσο μου άρέσει που βρίσκομαι σ' ένα κτήμα. Το μέρος είναι έξοχο, θείο, θεσπέσιο! Το σπίτι είναι τετράγωνο, σαν το σκίτσο που σας στέλνω. Και παλιό! Κάπου εκατό χρονών ή παραπάνω ίσως. 'Εχει στη μιά πλευρά μιά βεράντα που δεν καταφέρνω να την ζωγραφίσω και μιά πολύ χαριτωμένη καμάρα στην είσοδο. Το σκίτσο ξέρετε το άδικεί πολύ. Τα πράγματα εκείνα που μοιάζουν σαν φτερά του ξεσκονίσματος είναι φλαμουριές και εκείνα τα στρογγυλωπά που βρίσκονται κοντά στον άμαξητό δρόμο είναι λευκές. Το σπίτι βρίσκεται επάνω στην κορυφή από ένα φήλωμα και έχει μιά άπεραντη θεά πάνω από καταπράσινα λιβάδια σε μιά σειρά από λόφους, που έχουν όλοι τους το ίδιο ύψος και ακολουθούν έτσι κυματιστά ο ένας τον άλλον, που μοιάζουν σαν όντουλασιόν Μαρσέλ. Το Λόκ-Γουίλλω βρίσκεται ακριβώς στην κορυφή μιανής απ' αυτές τις όντουλασιόν. 'Η αιταποθήκη βρισκόταν άλλοτε στο αντικρινό μέρος του δρόμου κι' έκοβε ελη τη θεά, αλλά ένα εὐλογημένο άστροπελίκι έπεσε από τον ουρανό και την έκανε στάχτη.

Οι κάτοικοι του σπιτιού είναι ο κύριος και η κυρία Σέμπλ, μιά ψυχόκηρη και δυό ψυχογιοί. Οι όηηρέτες τρώνε στην κουζίνα, οι Σέμπλ και η Γιούνητη στην τραπεζαρία. Στο δείπνο είχαμε αυγά με χοιρομέρι και πίτες και ζυμαρικά και τυρί και πουτίγκα και μπισκότα με μέλι και τσάι και μεγάλη κουβενταρία. Ποτέ στη ζωή μου δεν ήμουν τόσο διασκεδαστική. Φαίνεται πως ε,τι λέω είναι άστείο. Φαντάζομαι πως αυτό συμβαίνει γιατί δεν έχω ξαναπάει ποτέ μου σε κτήμα και όλες μου οι ε-

ρατήσεις δείχνουν ανεκδιήγητη άγνοια.

Τό παράθυρο που είναι σημαδεμένο μ' ένα σταυρό δεν δείχνει το δωμάτιο που έγινε τό εγκλημα, αλλά εκείνο που μένω εγώ. Είναι μεγάλο,

«Μοιάζει σαν τό σκίτσο που σας στέλνω. Βλέπετε πόσο του ταιριάζει τόνομά του;» (Σελ. 114, στ. β')

τετράγωνο και φαίνεται σχεδόν άδειο. 'Εχει χαριτωμένα επιπλα της παλιές μόνδας και παράθυρα που πρέπει να τα στηλώνης με κουτέρια και πράσινες κουρτίνες με χρυσές φράντζες, που μόλις τις άγγίξεις τρίζουνται και πέφτουν κάτω. 'Εχει κι' ένα μεγάλο τραπέζι από μάρμαρο που θα περάσω όλο μου τό καλοκαίρι με τους άγκωνες μου άπλωμένους επάνω του, γράφοντας ένα μεγάλο διήγημα.

'Ω, αγαπητέ μου Μπαρμπα, Μακροπόδη, δεν ξέρετε σε τί υπερδιέγερση βρίσκομαι. Δεν θα μπορέσω να περιμένω ως άβριο, για ν' αρχίσω την εξερεύνηση. 'Η

ώρα είναι όκτώμηση και πρέπει να αδύσω τό κερί μου και να προσπαθήσω να κοιμηθώ. Σηκωνόμαστε στις πέντε τό πρωί. Φαντασθήκατε ποτέ σας ένα τόσο διασκεδαστικό πράγμα; Δεν μπορώ να πιστέψω πως εγώ είμαι σ' άλήθεια η Γιούνητη, που της τυχαίνουν όλα αυτά. 'Εσείς κι' ο Πανάγαθος Θεός μου δίνετε περισσότερα απ' όσα αξίζω. Θα πρέπει να γίνω πολύ, πολύ καλός άνθρωπος για να μπορέσω να τα ξεπληρώσω. Θα γίνω, θα τό έδητε.

Καλή νύχτα
Γιούνητη

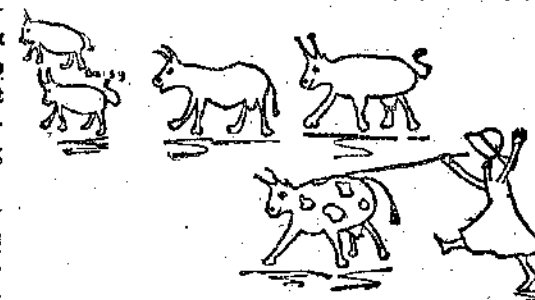
Υ. Γ. Θα έπρεπε ν' άκούγατε τα βατραχάκια να καλαΐδων και τα μικρά γουρουνακια να σκληρίζουν, και θα έπρεπε να βλέπατε τό καινούργιο φεγγάρι. 'Εγώ τό είδα από τό δεξί μου πλευρό.

12 'Ιουλίου

'Αγαπητέ Μπαρμπα-Μακροπόδη,

'Από που έτυχε να μάθη ο γραμματέας την ύπαρξη του Λόκ-Γουίλλω; (Αυτό δεν είναι σχήμα λόγου, είμαι σ' άλήθεια πολύ περίεργη να τό μάθω.) Γιατί άκούστε να έδητε τί θα σας πώ: Τούτο τό σπίτι ήταν άλλοτε του κυρίου Τζέρβη. Πέντελτον, τώρα όμως αυτός τό χάρισε στην κυρία Σέμπλ που ήταν η παλιά νταντά του. Θα πιστεύατε ποτέ σας μιά τέτοια περίεργη σύμπτωση; 'Η κυρία Σέμπλ, όταν μιλάει γι' αυτόν, τον λέει πάντα «Μάστερ Τζέρβη» και λέει τί γλυκό χρυσό άγοράκι που ήταν μικρός. 'Εχει φυλαγμένη σ' ένα κουτί και μιά από τις μπουκλιές του κι' είναι κόκκινη ή τουλάχιστον κοκκινωπή.

'Από τότε που ανακάλυψε ότι γνωρίζω τον αναθρεφτό της, βλέπω πως έχω ανέβει πολύ στην υπόληψή της. Τό να γνωρίζη κανείς ένα μέλος της οικογενείας Πέντελτον είναι ή καλύτερη σύσταση γι' αυτόν στο Λόκ-Γουίλλω. Κι' ή άφρόσυρη από την οικογένεια όλόκληρη είναι ο Μάστερ Τζέρβης — με μεγάλη μου εδχαρ-

«Σας στέλνω ένα σκίτσο της Γκιουλις Γουουάς... όταν γυρίζη τις άγελάδες από τη βοσκή».

στηση πιστοποίησα πως τή Τζούλια τή λογαριάζουν για πολύ παρακαταγιάνη

Τό κτήμα γίνεται κάθε μέρα και περισσότερο ενδιαφέρον για μένα. Χιτές έκανα περίπατο σκαρφαλωμένη στην κορυφή ενός κάρρου που ήταν φορτωμένο με σανό. Στο κτήμα έχουμε τρία μεγάλα γουρούνια κι' έννεα μικρά γουρουνάκια. Θάξίζε να τα βλέπατε πως κάνουν όταν τρώνε. Σάν αλήθινά γουρούνια. Έχουμε στρατιές δλόκληρες από χαριτωμένα μικρά κοτοπουλάκια και γαλοπουλάκια και φραγκόκοτες και στόλους από χηνάκια και παπάκια, Πρέπει στ' αλήθεια να είναι κανείς τρελλός για να ζή στην πόλη, τή στιγμή που μορφέ να ζή στην έξοχή.

Η δουλειά που ανέθεσαν αποκλειστικά σε μένα για να κάνω κάθε μέρα είναι το μάζεμμα των αυγών. Χιτές γλύστρησα κι' έπεσα από ένα δοκάρι τής σκεπής του άχυρώνα, καθώς πολεμούσα να συρθώ ως τή φυλιά που είχε σκαρδέσει εκεί στα κρυφά ή μαύρη κόττα. Όταν πήγα μέσα με ταχυχρονισμένο γόνατο, με παρέλαβε ή κυρία Σέμπλ και μου τό έδωσε, μουρμουρίζοντας όλη τήν ώρα: «Μπα, μπα, μπα! Σάν χιτές μου φαίνεται να ήταν που έπεσε, ό μάστερ Τζέρβης από τό ίδιο δοκάρι και ταχυκρονίστηκε ακριβώς στο ίδιο γόνατο.

Ολόκληρη ή τοποθεσία γύρω μας είναι ωραία σε απόλυτο βαθμό. Βρισκόμαστε σε μια λαγκαδιά και κοντά μας κυλάει ένα ποτάμι και γύρω μας έχουμε ένα πλήθος δασωμένους λόφους και μακρυνά μακρυνά φαίνεται ένα ψηλό γαλάζιο βουνό, που είναι τόσο γαλανό, ώστε νομίζεις πως είναι μπρομπόνι και θα σου λιώση στο στόμα.

Δυό φορές τή βρομάδα χτυπάμε τό βούτυρο και φυλάμε τήν κρέμα στο ψυγείο, που είναι σαν μια μεγάλη δεξαμενή, όλο χυιστό από πέτρα και τό νερό τρέχει αδιάκοπα από κάτω. Μερικοί από τους γύρω κτηματίες έχουν μηχανές που κτυπούν τό βούτυρο με ηλεκτρισμό, μα έμας δέν μας άρέσουν οι καινούργιες μόδες. Μπορεί ό κόπος να είναι λίγο περισσότερος, αλλά μας έρχεται πολύ πιο φτηνά.

Έχουμε έξη μοσχάρια. Στο καθένα απ' αυτά έδωσα από ένα όνομα.

1. Σουλβία, γιατί γεννήθηκε στα δάση.
2. Λεοβία, από τή Λεοβία του Κατούλλου.
3. Τζούλια, ένα παραδαλό ζωντανό που δέν παίρνει περιγραφή.
4. Γιούγτη, από μένα.

5. Σάλλυ.

6. Μπάρμπα-Μακροπόδης. Δέν σας κατοφαιίνεται, έ. Είναι πρώτης τάξεως ράτσα και πολύ αξιολόγητο ζώακι. Μοιάζει σαν τό σκίτσο που σας στέλνω—βλέπετε πόσο του ταιριάζει τ' όνομά του;

Δέν μούμεινε ακόμη καιρός για ν' άρχισω τό άθάνατο έργο μου. Τό κτήμα μου παίρνει όλες μου τίς ώρες.

Δική σας πάντα Γιούγτη

Υ. Γ. "Εμαθα να κάνω δίπλες.

Υ. Γ. (2) "Εάν έχετε σκοπό ν' άναστήσετε κοτόπουλα, σας συνιστώ τά Μπώφ Όρπιγκτονς. Μεγαλώνουν και παχύνουν πολύ γρήγορα.

Υ. Γ. (3) Θα ήθελα να μπορούσα να σας έστειλω λίγο από τό ωραίο φρέσκο βούτυρο που χτύπησα χιτές. "Έγινα σπουδαία γαλακτοδ!

(Ακολουθεί)

Μεταφράσει Γ. Τ. και Α. Α.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

"Όταν έφθασε στον πύργο ή Μάρω κι' αντίκρυσε τή βαρειά τή θύρα τή σιδερένια, σαν είδε άνάμεσα απ' τά κάγκελα τά παρτέρια και τά λουλούδια, τους σκιερούς δρομάκους, τά διαμαντένια τά νερά που ξεπετούσαν σε πίδακες, ένοιωσε νά τής φεύγη ή χαρά. Πώς τόκανε αυτό αλήθεια; Πώς σηκώθηκε κι' έφυγε απ' τή μακρινή, τή φτωχική τής πατρίδα κι' έσκισε βουνά και δάση για νάρθη έδώ; Που έδω; "Ήταν πραγματικά φιληνάδα τής ή πριγκιποπούλα; Τής έστειλε γράμμα—αλήθεια;—και τήν προσκαλούσε;

Μά ή πόρτα άνοιξε διάπλατη. Σε δυό γραμμές, άριστερά και δεξιά, που φθάνανε ως τό κέρι, λακέδες στήθηκαν και κλίνανε τό κεφάλι με σεβασμό στο πέραςμα τής κοπέλας. Στο προαύλιο ή για πριγκιπέσσα, ή πριγκίπισσας και ή πριγκιποπούλα ή φιληνάδα τής υποδέχτηκαν τή Μάρω με χίλιες τιμές. Σε μίαν αίθουσα θαυμαστή τήν έδήγησαν, σε χρυσή πολυθρόνα τήν κάθισαν, σ' άσημένιο δίσκο τής πρόσφεραν δροσιτικά, σε βελούδινα μαξιλάρια ξεκουράστηκαν τά πόδια τής. "Ή πριγκιπέσσα τής μιλούσε με μια τέτοια καλωσύνη κι' όλων τά μάτια συμπάθεια ήταν γεμάτα κι' αγάπη. Μήν ήταν όλ' αυτά ένα φέμια; "Ένα όνειρο; Μά όχι. Νά, βρίσκεται ακόμη στο παλάτι.

"Ένα δλόκληρο διαμέρισμα έχει στη διάθεσή τής. Τής τό παραχώρησαν. "Έχει και πέντε άτομα στην όηρησία τής. Και μπορεί, αν θέλη, ν' άπλώση τό χέρι και να χτυπήση εν

από τά πέντε κουδούνια. Δέ μοιάζει λίγο με παραμύθι; Μ' ένα παραμύθι, που λέει:

"Τό κοριτσάκι είχε λοιπόν τώρα πέντε κουδούνια. Τό καθένα μ' ένα δικό του ήχο, μ' ένα δικό του χρώμα και τό καθένα κάτι διαφορετικό θά σου παρουσίαζε, σαν τό χτυπούσες. Τό κοριτσάκι έπεσε σε σύλλογή. Παιό να χτυπήση; Τό άσπρο; Τό κόκκινο; Τό κίτρινο; "Απώσε τό χέρι στο μπλέ. Τό έπιασε. Και τής φάνηκε πως γίνεται ανάγλυφη σιγά-σιγά, πως σιγά-σιγά ανεβαίνει ψηλά, στα σύννεφα, πως τή σκεπάζουν τ' άγγελούδια με διάφανες γάζες χρωματιστές, αναβλόζει από μέσα τής μίαν ανεξήγητη χαρά. Θέλησε να χτυπήση τό κουδούνι. Μά τό χέρι τής λάθρεψε και χτύπησε τό παρακάτω, τό μαύρο. Τόρρορ! "Έν' άλογο! Τό κοριτσάκι βρέθηκε καθι�μένο στην πλατή του και τάλογο έτρεχε γρήγορα, γρήγορα με καλπασμό! Που πήγαινε; "Ε, αυτό πιά κανείς δέν τζέρε: Μόνο ή μάγισσα που έστειλε τά κουδούνια.

Κοίταξε κι' ή Μάρω τά κουδούνια, που δέν ήταν σαν του παραμυθιοδ, παρά συνειθισμένα, ηλεκτρικά και που δέν τζοτείλε καμιά νεράιδα, μα που μπορούσαν, όστόσο, να πραγματοποιήσουν τήν καθεμιά επιθυμία.

"Έν' άμάξι να ποδμε;

Σάν βρέθηκε μέσα στάμαξι, που ήταν όλο ντυμένο με κάτασπρο βελούδο και ή ίπποκόμος τής έριξε στα πόδια ένα πολύτιμο σκέπασμα! Ήταν ξεκίνησε κι' άρχισε μπρός στα μάτια τής να ξετυλίγεται τό χαρούμενο τοπίο, οφίχτηκε πάλι ή ψυχή τής, πικράθηκε. Μήν είναι όνειρο;

Μέρες και μέρες έμεινε στον πύργο ή Μάρω. Χόρευε με καθαλιέρους διαλεχτούς, φορώντας λεπτοδουλεμένα φορέματα, άέρινα θά τάλεγε, που τήν τόλιγαν σαν ένα σύννεφο χρωματιστό κι' αυτή ήταν ή βασίλισσα τής βραδυάς, στην κάθε γιορτή του παλατιού. Περπατούσε κάτω από αινώδια δέντρα, ώρες πολλές, κάτω από δέντρα εωωδιστά. Σκόρπισε γέλιο, σπατάλησε καλωσύνη. Τήν άγία τήν έδιωχνε, καθισμένη σε βαθιές πολυθρόνες, κοιτάζοντας πίνακες άκριβούς, βγαλμένους από τό χέρι σοφού τεχνίτη. Και περνοσε τις ώρες τής σχολής τής, στις άπέραντες αίθουσες θαυμάζοντας τις συλλογές. "Από γραμματόσημα, από πίπες, από πορσελάνες, από δαντέλλες, από μεταξωτά, από βιβλία. Μά δέν έφευγε από μέσα τής ή λαχτάρα. "Ήταν αλήθεια όλ' αυτά; "Ήταν πραγματι-

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Σανέχεια από τό προηγούμενο —
 — Τό άκουσα, ψιθύρισε ό Ζιλδασ.
 — Σ' αυτόν τόν παράλληλο, εξακολούθησε ό Πέτρος, που έχει 360 μοίρες—360, άκοις;— είναι 359 που τις περιφρονώ σε σπασμένη άγκυρα. Είναι όμως και μια μονάχα, που δέν τήν ξέρω και δέν θα τή μάθω, παρ' άφου μου έβρη τό μήκος που τή διασταυρώνει. "Έκει, σ' εκείνο τό μέρος, υπάρχουν εκατομμύρια... Μή γελάς!
 — Δέν γελώ! σου φάνηκε...
 — Ναι, εκατομμύρια, που είναι δικά μου, που έχω τό δικαίωμα να πάω να τό ξεθάψω, τήν ήμέρα που θα μάθω τό μέρος όπου είναι θαμμένα.

— Πρέπει λοιπόν να περιμένης με όπομονή τόν άνθρωπο που θα σου φέρη τό μήκος...
 — Μα όπομονή!.. Μα τί έχεις στις φλέβες σου έσύ; μπροκαλόζουμο;...
 — "Ιως...
 — "Έγώ όμως έχω αίμα κι' ασβέστη!.. Γε' αυτό βράζω, καίγουμε από άνοπομονησία...
 — Πρέπει να είσαι ήρεμος...
 — "Ήρεμος;.. Ξεχνάς λοιπόν πως έχουμε 62, πως ό πατέρας μου πέθανε στα 54, πως κρατούσε ένα μυστικό από τό 42, και πως είκοσι τώρα χρόνια περιμένουμε τή λύση του αστανικού αυτού γρίφου;
 — Είκοσι χρόνια!.. Πώς περνά

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

"Η Άννικα, ή κόττα τής και τό κοτοπουλάκι τής.

κά; Γύριζε από βιτρίνα σε βιτρίνα μ' άθόρυβο βήμα, μόλις έγγιζόντας τό κάθισμα, γιατί ήξερε πως ήταν σεβαστό, πως ήταν αιώνων κομποτέχνημα, πως ό δημιουργός του είχε γίνει νοός, πνεύμα, γιατί φοβόταν μήπως σβόσουν όλα. Μήπως βρεθεί και πάλι, φτωχούλ' αυτή, στη φτωχική τής καμαρούλα, να λογαριάζη και πάλι τό πως θα μπορούση να εξοικονομήση λίγα λεπτά για ένα βιβλίο, για μια λιχουδιά.
 "Ένα πρωτό άκούστηκε μια σιγανή, υπόκοψη, φευγαλέα μουσική, χαρούμενη στο σύνολό τής, μα επικρατούσε μια θλιμμένη μελωδία. "Από τους τοίχους, απ' τά παράθυρα, από τις πόρτες, από τό ίδιο τής τό είναι έρχόταν. Τυλίχτηκε ή Μάρω με τή δαντελωτή τής ρόμπα και κατέβηκε στον κήπο. "Έκει, στην άκρη τής λίμνης, τήν περίμενε τό βασιλόπουλο του παραμυθιοδ. "Απώσε τό χέρι, τής άγγισε τά δάχτυλα. "Αρχισαν να βαδίζουν πλάι-πλάι, πήραν τό φωτερό δρομάκι που ήταν στρωμένο με χιλιάδες χιλιάδων λουλούδια και όδηγούσε πέρα, πέρα, προς ένα τέρμα πολύ μακρινό, άγνωστό.

Κάθε πρωτό έφθανε ή μουσική στο παλάτι. Κάθε πρωτό έτρεχε ή Μάρω στον κήπο κι' έπαιρνε τό φωτεινό μονοπάτι, πλάι στο βασιλόπουλο. Μέσα τής δέν όπήρχε άμφιβολία, ούτε τόση δά. "Όλα ήταν αλήθεια.
 Μά σήμερα δέν άκούστηκε ή μουσική, παρ' όλο που ή Μάρω περίμενε με άγωνία.
 — Ποιά μουσική! τής είπαν οι σπουδαίοι τής και γέλασαν.
 Μια πίκρα ένοιωσε τό κορίτσι, ως τήν άκρη των χειλιών τής. Δέν είπε λέξη σε κανέναν για τό θαύμαστό ταξίδι. Κράτησε μέσα τής τό μεγάλο μυστικό.

ΑΙΣΩΠΙΑ ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ

"Ένας λύκος πεινασμένος "Έπερνοδσε απ' τό μαντέι. Τόν μυρίστηκε κι' ό Μοδάρως, Νά σιμάση δέν μπορεί, Μοναχά τόν φοβρίζε, Γάβου-γάβου, και τόν βρίζε.
 Κρόβει ό λύκος τήν ούρά του και τό βόνει στη φυγή. Κοκροδέεται κι' ό Μοδάρως Πώς τόν είχε φοβηθεί και τόν παίρνει στο κονήγι. Κι' όπου ό λύκος φύγει-φύγει.
 Σάν έφτάσανε πιο κάτω, Σκρόβει ό λύκος και γελά: Γάβου-γάβου, γερο-λύκο, Δέ φοβάσαι τώρα πιά; — Πώς, και με τό παραπάνω, Μά όχι δάενα, τόν τσοπάνο!

